

den verkooper naer zyn woonhuis en nam bezit van het paerd dat 10 dagen later moest betaeld worden. Op den vervaldag betaelde de betigte niet. Drie maenden later, eische Knuts zyne betaling. Laurensen beloofde van hem binnen eenige dagen te voldoen, doch hy hield zyn woord niet.

Eindelyk jagvaerde Knuts zynen schuldenaer voor het tribunael van Hasselt; doch Laurensen verklaerde voor het tribunael dat hy het paerd betaeld had en op deze verklaring deed hy zynen eed.

Van zynen kant zwoor Knuts dat de betigde hem nooit betaeld had en uit de geregterlyke informatie blykt inderdaad dat het paerd nooit betaeld is geworden.

Men kent weinig byzonderheden aengaende het vorig leven van Laurensen. Hy is Hollander van geboorte, en het is niet lang geleden dat hy Herck St-Lambert is komen bewonen. In Holland is hy reeds vroeger tot vyf jaren gevang veroordeeld geweest voor vechtery.

Door den jury pligtig verklaerd is hy veroordeeld geworden tot het verlies van alle burgerlyke regten. Het vonnis zegt dat Laurensen zal uitgesloten zyn van alle publieke ambten; dat hy nooit juré of expert zal kunnen zyn; dat hy niet zal kunnen getuigen zyn in publieke akten, dat hy geenen eed voor de justicie zal kunnen afleggen; dat hy geene voogdy zal kunnen uitoefenen tenzy over zyne eigene kinderen en slechts op het advies zyner familie; dat hy beroofd is van het regt der wapendragt en van het regt van in het leger van Z. M. te dienen.

3^e zaek. — Zitting van 5 maart.

Zes beschuldigen verschynen voor de regtbank, te weten:

1° Derhaeg Jan, geboren en woonachtig te Neerhaeren, oud 25 jaren;

2° Derhaeg Gerardus, daglooner, geboren te Neerhaeren, woonachtig te Lanaeken, oud 51 jaren;

3° Cortleven Hendrik, werkmán, geboren te Boorsheim, woonachtig te Neerhaeren, oud 44 jaren;

4° Kirschner Joseph Hubertus, daglooner, geboren en woonachtig te Lanaeken, oud 27 jaren;

5° Engler Maria-Agnès, huisvrouw van Hendrik Cortleven, geboren te Lanaeken, woonachtig te Neerhaeren, oud 39 jaren;

6° Mechels Anna Catharina, weduwe van Gerardus Derhaeg, geboren en woonachtig te Neerhaeren, oud 56 jaren.

Deze personen waren betigt van pligtig of medepligtig te zyn van verscheidene diefstallen gepleegt in het kasteel van Hocht onder Lanaeken.

Na eene beraedslating van twee uren verklaert de jury de vier eerste betigten pligtig der gezegde diefstallen. Derhaeg Jan en Gerardus, Cortleven en Kirschner worden vervolgens veroordeeld tot vyf jaren gevang en de onkosten.

De twee vrouwen, tegen dewelke geene voldoende bewyzen van pligtigheid bestonden, zyn vrygesproken.

Na de uitspraak van dit vonnis is de sessie van het Hof van assisen, voor het eerste kwartael 1856 gesloten geworden.

Men schryft uit Lommel:

Den 28 february, is de genaemde Arnold Senders, een jongeling van 18 jaren, die met een jong paerd mest naer het veld voerde, van zynen wagen gevallen; een der wielen

baron heeft hem waerschyndlyk een vermogen achtergelaten, en Guilielmo, zyne neigingen gehoor gevende, zal zyne belofte niet inachtig geweest zyn, Oh! ja, voorzeker, hy is ryk en geëerd....

Eenige kloppen op de deur namen hem het woord af. Een der aanwezigen opende deze, en een vreemdeling, wiens gelaet door de duisternissen onzichtbaer bleef, verscheen op den dorpel.

— Is het hier dat Gaëtan Carlotta, den gids van den Cenisberg, woont? vroeg hy met eene verzwakte stem.

— Ik ben het, sprak Gaëtan; wat begeert men van my?

— Schenk gastvryheid aan eenen vermoeden reiziger, en gy zult tydingen van uwen broeder Guilielmo hebben.

Gaëtan galme eene vreugdekreet uit en snelde naar de deur, alles omver stootende dat zich op zynen weg bevond. Hy nam den vreemdeling by den arm, en trok hem naer het verlicht gedeelte der hut.

— Wie zyt gy, vroeg Gaëtan met eene doffe stem, aan den vreemdeling die beeft als een riet.

— Wat deert u myn naem; ik ben arm en vraag u eene schuilplaats.

— Gy zyt myn broeder Guilielmo! riep Gaëtan uit, hem in zyne armen drukkende.

— Guilielmo! herbaelden de verbaeste omstaanders.

— Guilielmo! dacht de dokter, den nieuw aengekomenen aanstarrende; ik heb dien man ergens gezien.

Hy bragt zyne hand aan zyn voorhoofd, als het ware om zyne gedenkenissen te raedplegen, terwyl de beide Carlotta's zich omhelsden en weenden zonder een woord te kunnen spreken. Gaëtan scheen den ersten eene pooging te doen om zich uit de armen te rukken van zynen broeder, en sprak met opgetogenheid tot de aanwezigen:

— Hy is daer, myne vrienden, dengenen van wien ik zoo dikwyls, des avonds rond den haerd, heb gesproken; den gene die ik als een engelbewaerder by het sterfbed myner moeder riep! Hy komt eindelyk weder, na lang naer hem te hebben laten wachten; maer nu zal hy my niet meer verlaten!

heeft hem het hert vermorzeld. Hy is oogenblyklyk gestorven.

Den 29 kwam M. Maes, een huisvader, die nieuwelings tot ontvanger der donanen aan den grooten barreel alhier benoemd was, zyne meuwe verblifylaets bezigtigen. Hy was ten 8 ure 's morgens aengekomen, ten 3 ure na middag vond men hem op den zolder onghenagen.

— Men leest in het Journal de Liège van 29 february:

• Wy hebben een droevig ongeluk te melden. Gisteren, om half vyf van den morgen, heeft er gaz-ontvlaming plaets gehad, in eene der uitkappingen van de laeg Houleux, op eene diepte van twee honderd vier-en-twintig meters, in de koolmyn van Marhaye, te Fiémalle.

• Een gedeelte der mynwerkers, die hun werk hadden geëindigd, heten zich met den nittrucking-bak ophalen, wanneer zy een geweldigen schok, het gevolg eener ontloffing, gevoelden.

• Die moedige mannen daelden onmiddelyk weder in den put, en begaven zich op de plaats van het ongeval: zy namen er verscheidene gekwetsten op, die zich op den ryweg bevonden. Om vyf uren daelde de bestuurder, M. Mulois, met verscheidene werkliden in de myn, en vond nog andere gekwetsten. Acht lyken werden vervolgens boven gehaald.

• De bestuurders der naburige koolmynen, MM. Delexhy, Ch. Colson en Charlier, zyn in den volgenden morgen met den aspirant-ingenieur Bouquet ook in de myn gedaeld. De ingenieur der koolmynen, M. Mueseler, die zich op de plaats begeben heeft, zoodra hy kennis van het ongeval bekomen had, is in de myn gedaeld, vergezeld van den bestuurder en den myn-meestergast der mynen Cokerill. Hy heeft kunnen dringen tot de instorting, achter welke nog 14 of 15 welkleden zyn, wier dood by ongeluk niet twyfelachtig is. Hy heeft verschillende voorzorgsmaatregelen aangedrid, om de gevaerlykste punten te onderschragen, en de slagtoffers te kunnen bereiken. Het getal der dooden is van 25 tot 28, en dat der gekwetsten van 10.

• Men kent de oorzaak van het ongeval niet. Men zegt dat een werkmán zelf het slagtoffer zyner onvoorzigtigheid, tegenstrydig aan de voorschryvingen die hy bekomen had, by middel van buskruid, een rots-stuk heeft doen springen, waerdoor de waterstof-gaz ontvlamd is.

— M. Breuer, koopman te Brussel, zond laetstleden woensdag zynen knecht naer de Nationale Bank, om er twee mandaten uit te wisselen, het eene van 3.550 fr. en het andere van 1300. De knecht verloor de beide briefjes onder weg. De politie werd terstond verwittigd, en donderdag, tusschen 6 en 7 's morgens, werd M. B., een openbare schryver, aengehouden op het oogenblik als hy het mandaet van 1800 fr. by M. Victor Saint-Paul, wisselaer, zocht te verkoopen.

B. beweert dat het briefje hem besteld is door dry personen, die hem eene goede belooning beloofden, indien hy het tegen geld kon wisselen. Niettegenstaende zyne aenduidingen, zyn die personen nog niet ontdekt.

Het tweede biljet, dat van 3.550 fr. is ook reeds teruggevonden, doch op eene geheel andere manier. Een winkelmeisje van de Bergstraat kwam vrydag by M. Breuer, hem zeggende dat zy, nits belooning, hem verklaren zou waer zich het tweede biljet bevond. M. Breuer, het haer niet heen gaen, en de politie gekomen zynde, bekende het meisje dat het biljet in bezit was van eenen zekeren L., een werkmán in de Kandelaerstraat. Deze werd naer het bestendig politie-bureau geleid, alwaer hy gewillig de gevraagde weerde terug gaf. Tot nu toe weet men niet of er medepligtigheid is tusschen hem en B.

— Dinsdag heeft te Oostende op den aerdappelmarkt eene zaak plaets gehad, welker ontkenning voor 't tribunael zal eind gen. Een persoon deed zyne vrouw met hunne eigene aerdappelen ter markt staen, en om den prys te doen

Guilielmo sprak met eene zwakke en gebrokene stem:

— Neen, ik zal u niet meer verlaten, Gaëtan, indien er eene plaats in uwe hut is voor eenen man zonder dak, indien er werk in de ghuerte is voor eenen ongelukkigen die van het werk zyner handen leven wilt.

Gaëtan wierp eenen snellen blik op de arme kleederen van Guilielmo.

— Broeder, sprak hy, is de gelukgodin u dan tegenstrydig geworden?

Guilielmo liet het hoofd op zyne borst nederzygen met een slach van schaemte.

— Luister, Fernan Gaëtan; over twintig jaren bouwde ik zelve deze hut om onze moeder eene schuilplaats aan te schaffen; wy zullen dezelve deelen; dit beerevel welk ik zelve van het dier heb getrokken, na het met een karabynscheut nedergeveeld te hebben, en hetwelk my sedert twintig jaren tot bed dient, zal u tot bed verstreken. Ziedaer brood op het hoord; myne spaerpenningen zyn in het koffer; alles is aen u.

De beide broeders omhelsden zich nochmaels, en dan keerde de gids zich naer de bergbewoners, die met ontroering dit vertoog aenstarrden, en zeide, hun een teeken met de hand doende opdat zy zouden vertrekken:

— Vaerwel, myne vrienden, wy zullen elkander wederzien; en gy, *picoiti*, voegle hy er by, zich tot de kinderen keerende, de commissie welke ik u gaf, is thans onnodig geworden. Ziet daer den Guilielmo naer wien ik zoo langen tyd zocht; vertrek, myne kinderen en komt weder gelyk by.

— Komt gelukkiger weder dan hy! zuchtte Guilielmo.

Aenstonds vertrokken de Savoyards, en de gebroeders meenden zich reeds zonder getuigen aen hunne uithoevingen te mogen overleveren, toen de dokter, die vreedzaam alles bygewoond had, uit den duisternen hoek kwam, waer hy zich gehouden had en Gaëtan naderde, die hem reeds vergeten had:

— Mynen gids, sprak hy met verlegenheid, gy hebt uwen geliefden broeder wedergevonden; maer ik weet waerlyk niet of gy deswegens u moogt gelukkig achten.

verhoogen, zocht hy een persoon uit die aen de vrouw den prys moest vragen. De leste vroeg een frank meer dan de merkt was en de uitgekochte persoon gebood haer den-zak toe te doen en te leveren. Het spel was gespeeld: want aenstonds sloegen de hoeren houne aerdappelen eenen frank op, welke alzoo eene duerte bybragt.

Volgens men verneemt hadden die kwanten nog veel vroeger doer gekochte aerdappelen by zich, die ze heel gerne op deze manier kwyt geraekt hadden.

— Eene zonderlinge zaak is te Yper voorgevallen. Over drie à vier weken zaten vier personen in eene herberg buiten de Meenensche-poort met de kaart te spelen, toen eensklaps een kind, dat van de kinderpokken aengedaen was, de kamer kwam binnen geloopt. De vier spelers zyn ontveld van het kind in dien staet te zien en men legt het wederom in het bed, waeruit het ontsnapt is.

Eenige oogenblikken nadien gaen de spelers voort met hun spel en dachten aen dit voorval niet meer toen eenige dagen nadien een hummer de kinderpokken krygt en er van sterft. De tweede is op zyne heurt getroffen en ondergaet hetzelfde lot. De derde en vierde krygen insgelyks de ziekte en sterven ook. Deze treurige en zonderlinge gebeurtenis is het onderwerp aller gesprekken.

— Men schryft uit Antwerpen: In den nacht van den 2 tot den 3 maart heeft er een wonderlyk geval plaets gehad in het huis van M. B., Lange Gasthuisstraat. M. B. werd wakker gemaakt door eenig gerucht beneden in zyne keuken. Hy hoorde letterlyk potten en pannen verzetten en vallen — en na eenige oogenblikken met ingehouden adem geluisterd te hebben, overtuigde hy zich dat er dieven in huis waren.

M. B. heeft de pretentie niet van eenen held te zyn; hy ging dan ook niet zyn, maer sloot zich in zyne kamer op. Daarna trok hy zyn venster open, riep de voorbygangers toe, dat er dieven in zyn huis waren, en verzocht hun de politie te gaen verwittigen. Toen de politie kwam, wierp M. B. den sleutel der voordeur door het venster, en bleef dapper in zyne kamer gebarrikadeerd zitten.

De politie doorzocht kelder en zolder — maer nergens vond men de afschrikkelijke bandieten en hinders, die de bewoener zich had voorgesteld. Ten slotte bevond men dat de dief... eene kat was, die renen pot vet van een bord had getrokken en die door den val een schotel gebroken had.

— Men leest in het Handelsblad van Antwerpen: • Byna te gelyker tyd dat men de trouwkaerten ronddeelde van Meijuffer Eugenie Verhude, met M. Tacq, stations-chef te Eschen, heeft men ook de doodskaert van deze dame rondgedeeld. Woensdag had de trouwplegtigheid plaets; donderdag verergerde de ziekte welke haer reeds had ongesteld gemaakt, en zondag morgen stond de echtgenoot reeds by het lyk zyner jonge vrouw. Mej. Tacq was slechts 28 jaren.

— Men leest in de Gazette de Mons: • Wy hebben een jammerlyk rampegeval te melden, hetwelk in eene koolmyn van den Centre is gebeurd. Men meldt ons, dat er in de koolmyn der Wolzin grauwvuur is uitgeborsten. Men voegt er by dat er zeven werkliden door gewond zyn; dry zyn gedood.

— Men schryft uit Amsterdam, 14 february, aen de Gazette van Augsburg dat er op dit oogenblik te Dwingelo zeven broeders en eene zuster leven welke den onderdom bereikt hebben van 84, 82, 77, 73, 72, 70 en 68 jaren, een totaal uitmakende van 601 jaer. Allen zyn welvarend, sterk en altoos in werkzaamheid.

— Zekere Cardiguan veroordeeld tot de doodstraf om zyne vrouw vermoord te hebben, moest vrydag te Londen worden onghenagen. Al de toebereidselen der halsregting waren reeds gemaakt en de veroordeelde had het afscheid zyner familie ontvangen, toen de stadssekretaris bevel zond de regting te staken, daer de koningin den veroordeelde

— Waerom dan, mynheer? vroeg Guilielmo levendiglyk.

— Herkent gy my niet? sprak de dokter stillekens.

Guilielmo scheen schielyk door eene gedenkenissen getroffen te zyn en verbleekte.

— Dokter D....! riep hy onvrywilliglyk uit.

— Op den oogenblik dat wy elkander hebben gezien, voert gy den naem van....

— Charlot, voegde Guilielmo er spoedig by; het was den naem welken men my by den baron de V.... had gegeven als vertaling van dien van Carlotta.

De kruidkundigen deed een gebaer als om te willen doen verstaen dat het dien naem niet was welken hy wilde uitspreken.

— Gy kent hem dan? vroeg Gaëtan getroffen door de verlegenheid van den eenen en den angst van den anderen. Maer waer en hoe en wanneer hebt gy hem gezien?

— Maer te Parys, ten tyde dat ik ryk was, antwoordde Guilielmo.

De dokter scheen op het punt te zyn van eene bekentenis te doen, welke meermalen op zyne lippen was geweest; maer hy ontwaerde eenen zoo fieren en dreigenden blik, dat hy het geheim verzweg hetwelk hy eerst wilde veropenbaren.

— Gaëtan, zegde hy haestiglyk, ik moet my by die goede lieden vervoegen welke zich naer Lans-le-Bourg begeben. Morgen ga ik over den Cenisberg, om my naer Turin te begeben, van waer ik slechts binnen vyftien dagen terugkeer; ik zal uwe diensten nog noodig hebben; zoo dan, op morgen ochtend zal ik u verwachten, in den Gouden Leeuw, en onder wege zullen wy van gewigtige zaken spreken.

— Van gewigtige zaken! herhaelde de gids.

De kruidkundigen rigtte op nieuw zyne oogen naer Guilielmo, wier voorhoofd gerimpeld scheen door een krachtig gevoel.

— Wel ja, hernam hy al lagchende, moet gy my niet zeggen waer ik den erige, *in uniflorum*, de *potentilla* en vooral de *nissa gentiana minima* zou kunnen vinden!